

- रणत्रय (रणम्, acc. von रण, + त्रय) m. N. pr. eines Fürsten VP. 463. Buġ. P. 9, 12, 13.
- रणतूर्ण n. Kriegstrommel TRIK. 1, 1, 122.
- रणत्कार m. Geklingel, Gerassel: कङ्कण^० PRAB. 40, 6. MĀLATĪM. 13, 14, 74, 22, 86, 15. Gesumme (der Bienen) RĀĠA-TAR. 3, 405. — Vgl. रन् und रणरण Mücke.
- रणदर m. N. pr. eines Mannes Verz. d. Oxf. H. 148, a, 7.
- रणडुन्दुभि m. Kriegstrommel Spr. 1130.
- रणडुर्गाधारणयत्न n. Bez. eines best. Amulets Verz. d. Oxf. H. 96, b, 9.
- रणपुरस्वामिन् m. Bez. einer best. Statue des Sonnengottes RĀĠA-TAR. 3, 462.
- रणप्रिय 1) adj. kampflustig KĀM. NĪTIS. 17, 33. — 2) m. Falke. — 3) n. die wohlriechende Wurzel von *Andropogon muricatus* Retz. RĀĠAN. im ÇKDR.
- रणभट m. N. pr. eines Mannes KATHĀS. 121, 276.
- रणभू f. Kampfplatz, Schlachtfeld Buġ. P. 3, 1, 37, 4, 10, 19. Verz. d. Oxf. H. 193, a, 4.
- रणभूमि f. dass. MBH. 14, 2360. RAGH. 10, 45.
- रणमत्त 1) adj. rasend im Kampfe. — 2) m. Elephant ÇABDAM. im ÇKDR.
- रणमुख n. 1) der Mund des Kampfes (und zugleich Vordertreffen): ऊ-वा रणमुखे प्राणान् MBH. 13, 4841. — 2) Vordertreffen Buġ. P. 8, 10, 23.
- रणमुष्टि m. eine best. Pflanze, = वियमुष्टि RĀĠAN. im ÇKDR.
- रणरङ्ग m. die Gegend zwischen den Fangzähnen eines Elefanten HĪA. 204.
- रणरङ्ग m. Schlachtbühne, Schlachtplatz, Kampffeld: °नटो नृत्यत्रिव RĀĠA-TAR. 8, 348. °डुर्मद Buġ. P. 6, 11, 8. °मल्ल = भोजराज, भोजपति COLEBR. Misc. Ess. I, 233. vielleicht ist so zu lesen auch in der Inschr. ebend. II, 143. fgg.
- रणरण 1) m. Mücke TRIK. 2, 3, 36. Vgl. रन्, रणत्कार. — 2) n. Sehnsucht TRIK. 1, 1, 130.
- रणरणक 1) m. n. Sehnsucht, sehnsüchtige Gedanken um einen geliebten Gegenstand H. 314. HALĀJ. 4, 37. उत्कण्ठा संतापो रणरणको जग-स्तनोस्तनुता । फलमिदमहो मयासं सुखाय मृगलोचनां दृष्ट्वा ॥ SARASVATĪ. 3, 7 (nach AUFRECHT). MĀLATĪM. 24, 19. UTTARAK. 19, 2 (23, 11). — 2) der Liebesgott TRIK. 1, 1, 39.
- रणलक्ष्मी f. Kriegsglück, Schlachtgöttin KATHĀS. 48, 99.
- रणवङ्कमल्ल COLEBR. Misc. Ess. II, 143. fgg. vielleicht fehlerhaft für रणरङ्गमल्ल; s. u. रणरङ्ग.
- रणवन्ध m. N. pr. eines Fürsten MĀRK. P. 101, 6.
- रणवृत्ति adj. dessen Handwerk der Kampf ist: पार्थिवा: HARIV. 3648.
- रणशिला f. Kriegskunst MBH. 1, 5238.
- रणप्रूर m. Kriegsheld R. 5, 43, 10.
- रणसंकुल n. Schlachtgetümmel AK. 2, 8, 2, 75. H. 799. an. 3, 654. MED. I. 98.
- रणसन्न n. die als Opferhandlung gedachte Schlacht MBH. 3, 15313.
- रणस्तम्भ m. 1) Kriegsdenkmal. — 2) N. pr. einer Oertlichkeit Verz. d. Oxf. H. 339, b, 10. VP. 186, N. 11.
- रणस्थान n. Kampfstätte, Kampfplatz MBH. 6, 2523.

- रणस्वामिन् m. eine Statue des Īva, als Herrn der Schlacht, RĀĠA-TAR. 3, 454. 457. 3, 394.
- रणग्नि (रण + ऋ^०) m. die als Feuer gedachte Schlacht: द्वा शरीरे ऋग्याञ्चो रणग्नि MBH. 13, 4840.
- रणङ्ग (रण + 3. ऋङ्ग) n. ein Werkzeug der Schlacht, Schwert u. s. w. BHATṬ. 14, 98.
- रणङ्गन (रण + ऋ^०) n. Kampfplatz, Schlachtfeld MBH. 6, 2797. 7, 6242 (ed. Calc. रणङ्गण). RĀĠA-TAR. 1, 63. 3, 333.
- रणञ्जि (रण + ऋ^०) m. N. pr. eines Sādhja HARIV. 13601. — Vgl. युञ्जि.
- रणञ्जिर (रण + ऋ^०) n. Kampfplatz, Schlachtfeld MBH. 1, 530. 1184. 5, 718. 5843. 14, 2398. 15, 810. R. 3, 35, 96. 5, 79, 14. 83, 10. 7, 32, 48. Spr. 3079. KATHĀS. 30, 8. 103, 7. Buġ. P. 4, 10, 20. 9, 13, 32.
- रणतोय्य (रण + ऋ^०) n. Schlachttrummel KATHĀS. 47, 44.
- रणदित्य (रण + ऋ^०) m. N. pr. eines Fürsten von Kācmitra RĀĠA-TAR. 3, 386. 431. 434. 473. eines andern Mannes 7, 232. 234.
- रणान्तकृत् (रण + ऋ^०) adj. dem Kampfe ein Ende machend, Beiw. Vishṇu's R. 6, 102, 16.
- रणारम्भा (रण + ऋ^०) f. N. pr. der Gattin Raṇāditja's RĀĠA-TAR. 3, 391. 431. 454. °स्वामिदेव Bez. einer von ihr errichteten Statue 460, wo wohl °देवो zu lesen ist.
- रणालंकरण (रण + ऋ^०) m. Reiher (कङ्क) RĀĠAN. im ÇKDR.
- रणवनि (रण + ऋ^०) f. Schlachtfeld HARIV. 3383.
- रणाम्ब (रण + ऋ^०) m. N. pr. eines Fürsten VP. 362, N. 18.
- रणितर (von रन्) nom. ag. sich ergötzend: सुतेषु RV. 8, 83, 19.
- रणोचर (रणे, loc. von रण, + चर) adj. auf dem Schlachtfelde wandelnd. von Vishṇu PAÑĀK. 4, 3, 99.
- रणेश (रण + ईश) m. = रणस्वामिन् RĀĠA-TAR. 3, 463.
- रणेश्वर (रण + ई^०) m. desgl. ebend. 3, 453. 457. 6, 71.
- रणेश्वरक m. Hahn H. c. 190. Wenn die Form richtig sein sollte, in रणे, loc. von रण, + स्वचक zu zerlegen.
- रणोत्कट (रण + उ^०) 1) adj. rasend im Kampfe R. 3, 32, 36. — 2) m. N. pr. eines Wesens im Gefolge Skanda's MBH. 9, 2570. eines Daitja HARIV. 12936.
- रण्ड 1) adj. = ग्रथचर्मावच्छिन्नावयव und = धूर्त UṆĀDIR. im SĀṆKSHIP-TAS. ÇKDR. fehlerhaft für वण्ड verkrüppelt, verstümmelt: ऋचरन्पर-शाखोक्तं शाखारण्डः स उच्यते so v. a. ein Verräther an seiner ÇAk hā Vasishṭha im Comm. zu PĀR. GRJ. bei MÜLLER, SL. 31. Häufiger ist das f. रण्डा als verächtliche Bez. eines Weibes, etwa so v. a. Vettel PRAB. 41, 17 (Schol. 1: रण्डा = नियामकप्रन्ध, Schol. 2: रण्डेत्यधिते-पोक्तिः). 37, 8 (Schol. 1: रण्डा भर्तृकीना निरत्तरसुरतकीनाः, Schol. 2: रण्डा विधवाः). RĀĠA-TAR. 6, 260. PAÑĀK. I, 437. तिष्ठते रण्डा विकर्म-स्थेभ्यः (vgl. P. 1, 4, 34) स्वहृदयं व्यनक्तोत्पथः SĀṆKSHIP-TAS. im ÇKDR. पापरण्डे voc. MAHĀVĪRĀK. 63, 15. Nach TRIK. 3, 3, 116. H. an. 2, 127. MED. 4, 23 und UĠĒVAL. zu UṆĀDIS. 1, 113 bedeutet रण्डा Wittwe; diese Bed. kann das Wort in वालरण्डा (junge Wittwe) Verz. d. Oxf. H. 233, a. 32 haben. रण्डा MED. 4, 24 fehlerhaft für वण्डा (वण्डा). — 2) f. ऋ a) *Salvinia cucullata* Roxb. AK. 2, 4, 2, 6. TRIK. 3, 3, 116. H. an. 2, 127.